

LBRIS

We know
books

EUGENIA-IOANA
MIHĂILESCU

GENI LA BUNICII DIN ȘUȘANI

*Amintiri și pățanii
din copilărie*

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2026

Cuprins

I

**Rădăcinile
și identitatea ... 7**

II

**Bunicii din Șușani –
modele de blândețe ... 12**

III

**Micile antreprenoare
și aventurile verii ... 18**

IV

**Teatrul copilăriei
și spectatorul fidel ... 30**

V

**Grădina magică
și refugiul în natură ... 36**

VI

**Universul casei
bătrânești ... 41**

VII

**Tradiții și
arome memorabile ... 47**

VIII

Amintiri sfinte ... 63

IX

**Viața domestică
și activă din acareturi ... 68**

X

**Eu și bicicleta
mea Pegas ... 75**

din partea autoarei

La data de 4 Martie 2022, mi-am hotărât să scriu pentru familia mea, pentru cititorii mei câteva dintre cele mai frumoase amintiri din perioada copilăriei.

În ultimii ani am citit cu interes și curiozitate multe cărți de beletristică, istorie, psihologie practică, medicină, dar și memorii, scrisori ale înaintașilor noștri concluderi.

Pot afirma că unele dintre cele mai încărcate emoțional cărți sunt cele autobiografice, întrucât ele prezintă relatări personale ale vieții trăite de autori.

Îmi vin în minte memoriile lui Balzac, memoriile și scrisorile Sarahnei Bernhardt, precum, și memoriile lui Darwin care a călătorit în jurul lumii, în barca sa Bengal.

De aceea cred că orice idee pe care dorește să o așterni pe hârtie va fi cel mai frumos cadou oferit apropiaților tăi și tuturor cititorilor îndrăgostiți de artă, de creație, de autenticitate, și de frumos!

Bu drag,
A Quunnamashra Geui,

București,
Martie 2022

Rădăcinile și identitatea

Eu sunt Geni, un nume care pentru mulți poate fi doar o prescurtare, dar pentru mine este o întreagă moștenire de lumină.

Acest pseudonim, primit de la bunica mea paternă, Maria Florescu, este firul invizibil care mă leagă de rădăcinile mele.

Îmi port bunica în inimă nu ca pe o simplă amintire, ci ca pe o prezență vie, cu un respect ce s-a transformat odată cu trecerea anilor într-o iubire matură și unică.

Ea a fost busola mea morală: un om de un caracter sculptat în onestitate, o diplomată a gesturilor mărunte și un spirit a cărui bucurie de a trăi îi ieșea prin toți porii, molipsindu-ne pe toți ca o primăvară eternă.

Să-mi port numele înseamnă, de fapt, să port mai departe o fărâamă din sufletul ei sangvinic.

Ea a fost pentru mine un exemplu de om cu mult bun-simț și respect, un artist al familiei (cânta vocal și la acordeon, iar bunicul patern, Aurel Florescu, o acompania cu vioara și vocea lui de tenor).

Era o atmosferă feerică atunci când bunicii cântau împreună. Bucuria neasemuită transmisă celor prezenți, inclusiv nouă, copiilor, era cea mai așteptată în zilele de sărbătoare la care participam cu mic, cu mare.

Bunica mea ne-a cântat până la vârsta de 92 de ani, continuând apoi să le cânte în eter îngerilor și întregii lumi nevăzute.

M-am născut la Maternitatea din municipiul Drăgășani¹, județul Vâlcea, la data de 16 martie 1982.

Din relatările părinților mei, era atunci o zi superbă de primăvară, cu copacii proaspăt înfloriți, ca și când s-ar fi împodobit anticipat pentru aniversarea venirii mele pe lume.

Se spune că Universul îți pregătește decorul înainte de a păși pe scenă.

În acea zi de 16 martie, primăvara era atât un anotimp, cât și o promisiune.

Îmi imaginez cum natura însăși și-a ținut respirația pentru o clipă, înainte ca ramurile de cireș și corcoduș

1. Municipiul Drăgășani (prima atestare documentară a localității – 7 iunie 1535) este renumit pentru podgoriile sale, cultivarea viței de vie și prelucrarea strugurilor, iar vinul de Drăgășani a fost întotdeauna la loc de cinste (n.a).

să explodeze în mii de petale albe, ca niște lumânări aprinse special pentru a-mi lumina calea.

Acei copaci proaspăt înfloriți, de un alb imaculat, păreau să fi fost împodobiți de mâini nevăzute, transformând drumul de la maternitate spre casă într-un culoar de sărbătoare, o primire regească pentru sufletul meu mic ce abia învăța să respire aerul parfumat al Drăgășaniului.

În perioada aceea, la maternitate era medic ginecolog nașul meu drag de botez, dr. Eugen Roman, al cărui nume îl port cu mândrie, mai ales că este însoțit și de prenumele „Ioana”.

Ziua mea de naștere coincide cu cea a fiului nașului meu și este o bucurie adevărată pentru noi doi să ne felicităm reciproc cu această ocazie deosebită.

Eu sunt fica cea mică a părinților mei, sora mea Tatiana fiind cu trei ani mai mare decât mine (e atât de bine să ai o soră mai mare de la care să înveți multe lucruri).

M-am născut norocoasă, într-o familie înstărită de intelectuali, cu educație înaltă și cultură generală vastă.

Părinții mei sunt medici, mama este medic primar oftalmolog, iar tata a fost la început medic primar pediatru, apoi medic radiolog, specialitate în care a lucrat până la pensionare.

Ambii părinți au lucrat cu dedicare în Drăgășani încă de la începutul carierei, fiind medici foarte buni, cunoscuți și apreciați de multă lume.

Viața noastră socială a fost dintotdeauna bogată, noi având multe cunoștințe și prieteni, iar acest dinamism interpersonal mi-a plăcut foarte mult de când eram mică.

În clasele primare locuiam la bloc, pe strada Tudor Vladimirescu din Drăgășani, și îmi amintesc de numărul mare de copii cu care mă jucam în spatele blocului sau la câte unul dintre noi acasă, unde socializam și făceam schimb de timbre poștale, pe care le păstram într-un clasor roșu-bordo¹.

Figura 1: Clasor de timbre

1. Clasor – obiect (mapă, album, cutie, dulap etc.) special confecționat pentru păstrarea diferitelor lucruri clasate, dexonline.ro

Părinții noștri se cunoșteau între ei, erau prieteni și ne petreceam uneori vacanțele împreună, la munte sau la mare, atunci când nu mergeam la bunicii de la Șușani.

Ce copilărie frumoasă, ce amintiri neîntinate de patina timpului, pe care le pot scrie aici și acum!

II

**Bunicii din Șușani –
modele de blândețe**

Părinții mamei mele locuiau în comuna Șușani, județul Vâlcea, la 30 km de orașul Drăgășani, iar cele mai multe și frumoase amintiri de aici le am, din perioada copilăriei mici și mari.

Figura 2: Bunicii materni

Când spun Șușani, spun viața mea, copilăria mea de neuitat, satul drag inimii mele, cu oameni curați la trup și suflet.

Eu mergeam la Șușani în vacanțele de vară, de Paștele nostru ortodox și uneori în scurtele vacanțe de iarnă.

Bunica maternă, Elena (Lenuța) Preda, rămâne pentru mine icoana blândeții absolute, o femeie frumoasă, cu părul șaten închis și ochii bleu-ciel, ale cărei trăsături au rămas atât de vii în amintirea mea.

Figura 3: Bunica maternă

Chipul ei, rotund și luminos asemenea lunii pline care veghea grădina din Șușani, radia un calm ce liniștea până și cele mai agitate gânduri de copil.

Avea un zâmbet blajin care nu venea de pe buze, ci dintr-o pace interioară adâncă.

Astăzi, când ating paginile îngălbenite ale caietului ei de meniuri, simt o strângere de inimă.

Scrisul ei caligrafic, așternut cu stiloul de pe vremea când era elevă, umple paginile cu rânduri care nu sunt doar rețete, ci amprente ale unei vieți dedicate frumosului, ordinii și disciplinei.

Fiecare literă desenată cu grijă îmi vorbește despre o lume în care lucrurile se făceau cu răbdare și despre iubirea pe care bunica o puneă în fiecare porție de mâncare, transformând mesele într-o formă de artă.

A urmat Școala de Arte și Meserii, o școală specială pentru fetele din vremea aceea, unde a studiat menajul, în special bucătăria.

Păstrez cu sfințenie caietul scris de mână ei din timpul școlii (anul 1937) și mă inspir uneori din el pentru a putea atinge o fărâmbă din perfecțiunea acelor timpuri.

Tatăl ei a fost de profesie învățător, iar cu un astfel de model patern de educație și cultură, bunica mea a învățat carte, și-a dezvoltat talentul pentru cusut și brodat, iar odată cu studiul gastronomiei a devenit și o bucătăreasă excepțională.

Era foarte apreciată de prietenele ei din sat, care o căutau pentru a sta de vorbă cu ea, pentru a-i cere sfaturi și, uneori, ajutor la activitățile casnice.

Îmi amintesc, de asemenea, că devenise o bună comerciantă – țuicar –, însă pentru ea banii aveau o importanță neglijabilă.

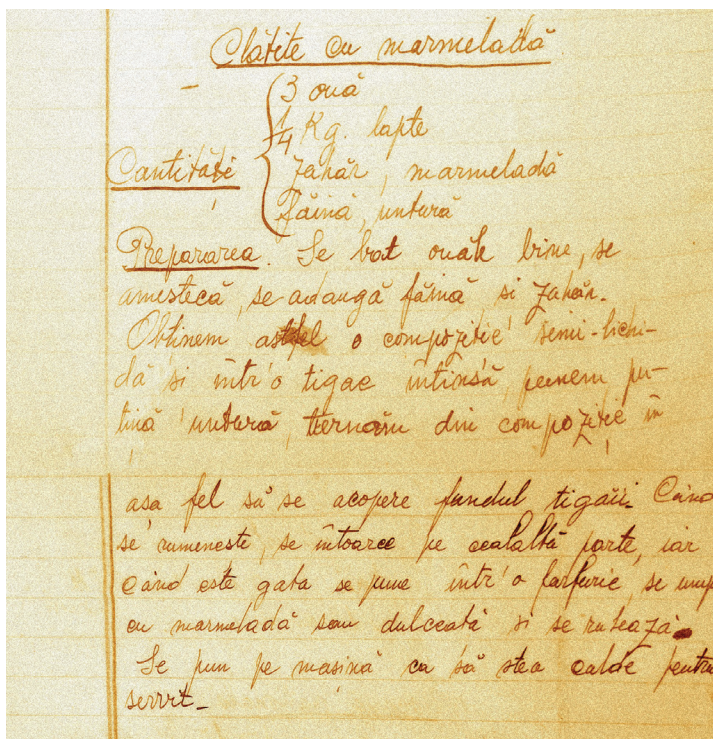

Figura 4: Rețeta de clătite cu marmeladă

De cele mai multe ori trocul era una dintre soluții, resursele financiare importante venind din partea soțului ei, bunicul meu. O, da, bunicul matern, care a fost contabilul-șef al satului, angajat la Cooperativa Agricolă de Producție (CAP).

El era omul care ținea atât documentele și socotelile gospodăriei sale, cât și pe cele ale gospodăriei colective, bucurându-se de respectul întregii comunități.

Pentru mine, bunicul nu era doar contabilul-șef al CAP-ului, ci omul care ținea în echilibru o mică lume.

Am rămas cu respect pentru seriozitatea, disciplina și căldura cu care își trăia viața simplă, dar plină de sens.

Era un bărbat frumos și puternic, respectabil și sigur pe sine, înalt, cu picioarele lungi, armonios proporționat, cu privirea semeață și dârză, cu glas puternic, cu părul grizonat și puțin inelat, la fel ca al meu.

Bunicul matern era sobru în atitudine, dar știa de glumă, era mucalit, nu lua prea în serios tot ce se întâmpla și, mai ales, știa să facă haz de propria persoană, ceea ce îl făcea un bunic adorabil.

Tot el era cel care ne motiva pe noi, cele cinci nepoate (eu, sora mea și trei verișoare primare), să câștigăm bani prin muncă cinstită.

Ne spunea așa: „O găleată de prune adunată, o rochiță pentru școală”.

Îi ajutam pe bunici și la culesul fructelor, dar vă puteți imagina că noi uitam des de motivația lor extrinsecă și ne ocupam exclusiv de activitățile noastre distractive.

Figura 5: Eu, sora mea și verișoarele primare